

AUGUST
2016

SPERANȚA

ANUL 3, NR. 30

REVISTA ROMÂNILOR CREȘTINI DIN AUSTRALIA

ROADA DUHULUI SFÂNT

Ps. Teofil Ciortuz

*„De la Arcul de Triumf la Piața
Victoriei”*

Vas gol sau sfărâmat?

Lidia Crișan

CRUCEA

Ps. Vasile Filat

TRENUL SPERANȚEI – Împreună

Constantin Oprănescu

Poezii – Nicolae Moldoveanu, Teodor Groza

CU DUMNEZEU, CU OAMENII LUI DUMNEZEU, PENTRU OAMENI

DUCEȚI-VĂ ÎN TOATĂ LUMEA ȘI PROPOVĂDUIȚI EVANGHELIA (Marcu 16:15)

EVANGHELIZAREA – Principala sarcină a Bisericii

Rev. Ray Comfort

Paznicul unui far căpătase o frumoasă reputație. El era un om bun și darnic. Oferea combustibil oricărui vapor care nu ar fi putut ajunge la destinație datorită calculelor incorecte de navigație ale căpitanului.

Într-o noapte, în plină furtună, un trăsnet a lovit farul și lumina care străbătea valurile a murit. Imediat paznicul a cuplat generatorul, farul a luminat puțin și s-a stins. Nu mai era combustibil, fusese dat în dar vapoarelor care trecuseră pe lângă el. În timpul acesta de întuneric, un vas s-a zdrobit de stânci și multe vieți s-au pierdut. Paznicul a fost adus la judecată. Judecătorul, care cunoștea reputația paznicului, cu durere și lacrimi în ochi a rostit asupra lui o sentință. Asta pentru că a neglijat prima lui responsabilitate – „Să țină farul aprins permanent”.

O Biserică poate foarte ușor să fie ocupată până peste puteri cu multe acte de bunătate: acționând pentru dreptate politică sau socială, hrănind pe săraci, etc., dar misiunea noastră principală este să-i avertizăm pe păcătoși de pericolul care-i așteaptă. Noi trebuie să ținem farul Evangheliei strălucitor, așa încât păcătoșii să poată evita stâncile ascuțite ale păcatului și să scape de blestemul veșnic.

Imaginați-vă un echipaj de pompieri curățind și spălând echipamentul, iar la câțiva metri o casă este în flăcări și oamenii strigă disperăți de la ferestre. Pompierii fac un lucru bun curățind echipamentul, dar nu în timpul când oamenii sunt prinși în capcana focului.

Oswald J. Smith spunea: „O, prieteni, suntem ocupați cu așa de multe activități în Biserică încât nu mai avem timp pentru adevărata Misiune a Bisericii. Evanghelizarea și câștigarea de suflete este neglijată”. Facem să strălucească mașina închinării, a laudei, a rugăciunii și neglijăm cea mai serioasă Misiune pe care ne-a dat-o Domnul. Un pompier care își neglijează

responsabilitatea și oamenii pier în flăcări din pricina lui, este un impostor. Oare cum putem noi să neglijăm responsabilitatea noastră și să lăsăm o lume de păcătoși să meargă orbește în focul iadului? Dacă dragostea lui Dumnezeu locuiește în noi, trebuie să-i iubim și să-i atenționăm. Biblia ne spune: „*căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții, iarăși, fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mântuită de carne*” (Iuda 23). Dacă noi nu avem dragoste și compasiune, noi nu suntem credincioși... ci suntem impostori.

Charles Spurgeon a spus: „*Dacă nu ai dorința ca și alții să fie mântuiți, fii sigur că nici tu nu ești mântuit*”.

Să ne dea Dumnezeu o dragoste așa de mare pentru păcătoși, încât să ne mustre conștiința ori de câte ori trecem pe lângă un păcătos și nu avem în inimă o dorință arzătoare ca să fie mântuit. Întotdeauna să ne rugăm ca Domnul să scoată lucrători care să ducă mesajul mântuirii în toată lumea.

Sursa: The Evangelist Magazine

Dragi creștini, acestea sunt câteva material de evanghelizare. Sunt gratis. Cu ele vă puteți binecuvânta prietenii. Le găsiți la: sperantaaus@gmail.com, împreună cu Biblii românești.

Vestea bună-iunie

TRENUL SPERANTEI

C. OPRĂNESCU

Vestea Bună-Iulie

EVANGHELIA DUPĂ
MATEI

Traducerea Cornilescu

DE LA PĂSTORII LOCALI, DESPRE VOIA DOMNULUI

Roada Duhului Sfânt - continuare

Păstor Teofil Ciortuz

Gal 5:22-23

Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.

CREDINCIOȘIA

Credințioșia înseamnă statornicie, constanță, fidelitate; este grija de a păzi ceea ce ni s-a încredințat; este convingerea că Scripturile reflectă cu acuratețe realitatea. Credințioșia biblică presupune credința în ceea ce spune Biblia despre existența lui Dumnezeu, lucrările Sale și caracterul Său. Credințioșia este o roadă a Duhului care lucrează în noi. Dar Duhul este, de asemenea, sigiliul nostru de fidelitate. El este martorul nostru în privința promisiunii lui Dumnezeu că, dacă acceptăm adevărul despre Dumnezeu, El ne va mântui.

Evrei 11 dă o listă lungă de oameni credințioși din Vechiul Testament, oameni care au avut încredere în Dumnezeu. Nici unul dintre sfinții Vechiului Testament nu au trăit să-L vadă pe Mesia. Dar ei au rămas credințioși. Ei au crezut că Dumnezeu va face așa cum a promis. Ei au trăit prin credință, nu prin vedere (2 Corinteni 5:7). Credințioșia înseamnă a crede că Dumnezeu este Cel ce El spune că este și a continua în această credință, în ciuda capriciilor vieții. Aceasta înseamnă că avem încredere în ceea ce spune Dumnezeu în Biblie și nu neapărat în ceea ce ne spune lumea sau ochii noștri. Avem încredere că El va lucra totul pentru bine. Avem încredere că El va lucra voia Lui în noi. Avem încredere că situația noastră pe pământ este puțin în comparație cu răsplata noastră viitoare în Ceruri. Singurul mod în care putem avea o astfel de credință este prin lucrarea Duhului Sfânt. El mărturisește despre adevăr și ne îndeamnă să-L căutăm pe Dumnezeu. Duhul ne face credințioși.

BLÂNDEȚEA

Blândețea nu înseamnă slăbiciune. Mai degrabă aceasta implică umilință și recunoștință față de Dumnezeu, și comportament politicos și reținut față de alții. Opusul blândeții este mânia, dorința de răzbunare și înălțarea de sine.

Blândețea pune puterea umană sub îndrumarea lui Dumnezeu; acesta este un instrument puternic pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Când suntem plini de roada blândeții, ne vom corecta unii pe alții cu dragoste, în loc să argumentăm mânioși, știind că mântuirea lor este mult mai importantă decât mândria noastră (2 Timotei 24-25). Vom ierta cu ușurință, pentru că orice ofensă față de noi nu este nimic în comparație cu păcatele noastre împotriva lui Dumnezeu, păcate pe care El le-a iertat deja (Matei 18:23-35).

Blândețea înseamnă, de asemenea, renunțarea la dreptul de a judeca ce este cel mai bine pentru noi și pentru alții. Dumnezeu nu este atât de preocupat de confortul nostru, cât este preocupat de creșterea noastră spirituală. Blândețea nu înseamnă să fii atât de moale încât să nu-i spui păcatului că a păcătuit. Blândețea înseamnă să-l confrunți pe fratele tău într-un mod conform cu Scriptura, să fii blând, iubitor, încurajator și clar despre sfințenia la care Dumnezeu ne cheamă. (Galateni 6:1).

ÎNFRÂNAREA POFTELOR

Stăpânirea de sine. Autocontrolul. Cumpătarea. Capacitatea de a te controla. Aceasta implică moderație, constrângere, precum și abilitatea de a spune „nu” dorințelor noastre josnice și poftelor carnale.

Una dintre dovezile lucrării lui Dumnezeu în viața noastră este abilitatea de a ne controla propriile gânduri, cuvinte și acțiuni. Aceasta nu înseamnă că suntem oameni cu o voință slabă. Natura noastră căzută se află sub influența păcatului. Biblia spune că omul nemântuit este un „rob al păcatului” (Romani 6:6).

O definiție a păcatului este „împlinirea unei nevoi legitime prin mijloace ilegale.” Fără puterea Duhului Sfânt, noi suntem incapabili să știm și să alegem modul cel mai bun pentru a ne satisface nevoile. Chiar dacă știm ce este cel mai bine, poftele din firea noastră pământească ne înrobesc din nou.

Auto-controlul conduce în mod natural la perseverență (2 Petru 1:6), pentru că privim la beneficiile pe termen lung, nu gratificarea instantanee a poftelor. Auto-controlul este harul care ne eliberează pentru a ne bucura de beneficiile unui organism sănătos. Ea ne eliberează de o conștiință vinovată. Auto-controlul limitează satisfacerea dorințelor noastre bune și putem găsi libertatea de a iubi și de a trăi așa cum ne-a menit Dumnezeu să trăim.

MARANATA – Domnul Vine !

Până la înălțarea noului locaș de închinare, Biserica Maranata se întâlnește în auditoriul Colegiului Kambrya din Berwick, unde, duminică 3 Iulie 2016, ne-am adunat cu toții să ascultăm cuvântul Domnului. Păstorul Cornel Ghiță a prezentat Legământul în sângele Domnului Cristos, pornind de la legământul lui David cu Ionatan (1 Samuel 18:1-4). În baza acestui legământ, peste 10 ani, David avea să se poarte cu Mefiboșet, fiul lui Ionatan, cu o bunătate asemănătoare cu bunătatea lui Dumnezeu.

Păstorul Cornel Ghiță a revenit la Noul legământ în sângele Domnului, amintindu-ne că, prin acest legământ, oricine se apropie de Isus cu credință, beneficiază de dragostea lui Dumnezeu, poziția Lui, (toată puterea l-a fost dată în Cer și pe pământ), devine moștenitor al Cerului, primind autoritatea învingătorului.

Biserica Maranata și-a arătat dragostea pentru Dumnezeu și într-un mod practic, dăruind o mulțime de păături și haine de iarnă pentru oamenii fără adăpost de care se îngrijește Misiunea „Pantry for the homeless”, de care se ocupă fratele Aurel Coța și fratele Iosif Pumnuț de la Biserica Filadelfia. **Pentru slava Domnului și binele oamenilor!**

Pantry for the homeless

De la Horsham, sora Elena Bărbulescu a adus darurile Bisericii Australiene Harvest, care a ținut să fie parte a acestei binecuvântări – milă și dragoste pentru cei în nevoie. De asemenea, Ballarat Christian Fellowship, a dăruit păături și haine călduroase. Iarna abia a început. Din motive pe care doar Dumnezeu le cunoaște, în acest oraș - cel mai prosper din lume, sunt cerșetori și oameni fără adăpost. Au nevoie de ajutorul nostru. Pentru donații contactați-l pe fratele Aurel Coța la telefon: 0419925990.

Mulțumim fraților care, în această seară, au luat parte cu noi la rugăciunea pentru Sara și Denisa Marcu. Dumnezeu să vă Binecuvânteze.

Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii Bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului (Iacov 5:14).

Deoarece fetele mele s-au îmbolnăvit, nu mai mâncau, aveau febră și nu mai știam ce să facem, m-am rugat împreună cu soția mea, Florentina și am zis:

„Să chemăm pe păstori să se roage pentru ele și să le ungă cu untdelemn”.

Păstorul Daniel Nicolici, împreună cu păstorul Teofil Ciortuz, au răspuns chemării noastre și au venit. S-au rugat în casa noastră pentru fete și le-au uns cu untdelemn. Dumnezeu a răspuns rugăciunilor și copilelor mele le-a revenit pofta de mâncare, iar febra a plecat de la ele.

Mulțumim lui Dumnezeu care ne iubește. M-am decis ca de acum încolo, nelipsit, în totalitate, în toate zilele vieții mele, să chem prezența Domnului în casa și familia mea.

Andrei Marcu

Pe data de 15 Iulie 2016, Prima Biserică Baptistă Română din Australia, la invitația păstorului Teofil Ciortuz, i-au avut ca oaspeți pe păstorul George Matzko și soția Darlene, însoțiți de un grup de tineri de la *Bob Jones University*, Greenville, South Carolina. Păstorul George Mazko, a expus frumusețea prezentată în Biblie în paralel cu frumusețea explicată de știință, fiind tradus în românește de păstorul Teofil Ciortuz. Spicuri din predică:

Orice lucru El îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor chiar și gândul veciniei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu (Eclesiastul 3:11).

Aș vrea să vă vorbesc despre frumusețe în Biblie și în știință. Versetul citat este un verset care m-a fascinat în decursul studiilor mele științifice. Ideea principală pe care o expune Solomon aici este că planul lui Dumnezeu este dincolo de înțelegerea omenească. Și totuși, Dumnezeu a pus în inima fiecăruia ceva care ne leagă de veșnicie și dorința de a cunoaște semnificația eternă a ceea ce facem. Cum știm noi că există o semnificație eternă în ceea ce facem? Pentru că Dumnezeu a făcut toate lucrurile frumoase la vremea lor.

Hai să descoperim împreună frumusețea pe care Dumnezeu a creat-o. În primul rând să răspundem la întrebarea: „Ce este frumusețea?” Textul nostru definește frumusețea prin două atribute: toate lucrurile create de Dumnezeu se potrivesc la *locul* și la *timpul* lor, așa cum Dumnezeu le-a rânduit să fie. De exemplu putem spune că o față a unui copil este frumoasă, dar este frumoasă la vârsta copilului respectiv. Dar dacă cineva la 80 de ani ar avea o față

de copil nu ar mai fi frumos. În Proverbe 20:29 se spune că „*podoaba bătrânilor sunt perii albi*”. Părul alb apare la vremea potrivită celor bătrâni. Să privim acum în Dicționar să vedem dacă definiția frumuseții se potrivește cu cea din Eclesiastul.

O definiție a frumuseții este ceva legat de stil, modă, arhitectură. Este cert că un anumit fel de îmbrăcăminte, coafură, poate arăta ridicol într-o perioadă nepotrivită. Dacă privim la Sydney Opera House, o vedem frumoasă pentru armonia construcției, a îmbinării de culori, efecte de lumină; toate acestea primate în ansamblu reprezintă o frumusețe reală, nu este un accident, arată că cineva a făcut un plan al construcției.

O altă definiție este frumusețea unei persoane, în special a unei femei. Frumusețea feței este legată de simetria perfectă a acesteia, de anumite dimensiuni ale feței. Dumnezeu a creat omul simetric pe dinafară și asimetric pe dinăuntru – inima și stomacul în stânga, ficatul în dreapta, etc. Cum am arăta dacă am fi acoperiți cu o piele transparentă?!

O altă definiție se referă la tot ce este excelent, grațios, ornamental, ceva frumos precum frumusețile naturii. Această definiție se potrivește într-un chip minunat cu porunca pe care apostolul Pavel a dat-o în Filipeni 4:8: „*Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească*”. Observați că lucrurile frumoase, dintr-o perspectivă creștină, sunt adevărul, cinstea, dreptatea (dar și poziția verticală), puritatea, dragostea, faptele credinței.

Acum, că am definit frumusețea, cum ar trebui noi, ca niște creștini adevărați, să ne gândim la asta? Există multă frumusețe în această lume și avem abilitatea de a găsi frumusețea în multe lucruri: o operă de artă, o partitură muzicală, un peisaj magnific. Și noi suntem atrași de frumusețe - ea ne poate afecta chiar și emoțional... dar ne lasă întotdeauna nemulțumiți. Ne dorim întotdeauna mai mult. Frumusețea din această lume nu ne aduce o satisfacție de durată, doar frumusețea divină poate face acest lucru. Chiar și cu înțelegerea noastră imperfectă, parțială, un fapt este limpede precum cristalul:

Isus Cristos este sursa supremă a frumuseții!

COLIBA DE LA CRACU' BUN

Amintiri din... Paradis

Tibi Ciortuz

Cu siguranță NU a fost doar un adăpost împotriva frigului și a ploii pe perioada pășunatului montan.

A fost un loc aparte de întâlnire a generațiilor, bunici cu nepoți. Întâlnire a rudelor: frați, veri de gradul unu, doi și trei, chiar. Al prietenilor. Întâlnire a fiecăruia cu trecutul. (Pe grinzile colibe se mai pot găsi și acum multe înscrisuri cu tăciunii din vatră, de genul: „Tibi la oi 7-VIII-1976” ...)

A fost un loc de învățătură pentru viață.

A fost un loc de poveste. Muma ne spunea seara, la lumina lămpii cu petrol, povești cu comori, haiduci, partizani și „moroni”, (strigoi). A fost un loc al tihnei. În sat era lucru mult și diversificat față de cel de la colibă.

A fost, însă, un loc al rugăciunii. Taica, muma și ortacii se rugau când se așezau la masă și la culcare. Și baciul se ruga la „smâțul”, (măsuratul) oilor...

A fost un loc al confesărilor...

A fost un loc al dorurilor și al ultimelor dorințe al celor ce erau la „capătul pământului” (ca tatăl meu), dar și al celor care erau la capătul drumului. Pe colțul din stânga-jos al spatelui colibe, scrisă cu cuiul, apăsă cu puterea lacrimilor până în inima bătrână a lemnului, rugăciunea lui „ceica” (mătușa) Florica cu puțin timp înainte de a muri (01.05.1978). Rugăciune către Domnul Isus, pentru ea, pentru copiii ei și pentru soț... Împreună cu vărul am memorat-o și am transcris-o pe tulpina unui fag, pe lângă poteca ce duce la fântână. Au venit tăietorii și au secerat copia. Noi am uitat-o. A rămas, însă, originalul înfipt în ființa colibe. Încă...

Coliba de la Cracu' Bun a fost pentru unii doar un jalnic adăpost (uneori cu purici) pentru oameni aflați „la rând” (de serviciu) la oi între două zadarnice huzururi, dar pentru alții a fost iubită, prieten, părinte, duhovnic și chiar lăcaș (sfânt!?) unde „s-au vorbit” cu Dumnezeu.

Coliba de la Cracu' Bun! O icoană FOARTE modestă (cum altfel?) a Paradisului slăvit...

„De la Arcul de Triumf la Piața Victoriei”

Sâmbătă, 25 iunie 2016, în București a avut loc parada homosexualilor. Desfășurată pe traseul simbolic Arcul de Triumf – Piața Victoriei, parada, intitulată „Marșul diversității”, a avut ca temă „Mergem la *Paradă* în Familie”.

Cu toate că nu declară aceasta în mod explicit, extrase din comunicatul evenimentului demonstrează faptul că organizatorii consideră așa-zisa „căsătorie” între persoanele de același sex ca pe un drept al omului.

Separat, unul din co-organizatorii evenimentului, asociația MozaiQ, și-a asumat cererea explicită a legiferării „căsătoriilor” între persoane de același sex.

Marșul homosexualilor și al susținătorilor lor a beneficiat de prezența a numeroși oficiali europeni:

Domnul Michael Roth, Ministru de Stat pentru Europa, din partea Germaniei.

Doamna Carla Antoneli, femeie trans, Membră a Adunării Parlamentare Regionale Madrid.

Excelența sa, Domnul Dean Thompson, Adjunctul Misiunii Diplomatice a SUA în România.

Excelența sa, Domnul Paul Brummell, Ambasadorul Regatului Unit.

Dintre oficialii români au participat:

Violeta Alexandru, Ministru pentru Consultare Publică și Dialog Civic.

Petre Florin Manole, membru CNCD din partea PSD.

Au mărșăluit aproximativ 2.500 de persoane, printre care și mulți activiști sau persoane homosexuale din alte țări.

newsnetcrestin

Orice păcătos își iubește păcatul, dar Biserica trebuie să-i iubească pe păcătoși mai mult decât iubesc păcătoșii păcătoșenia. Așa ne-a iubit Cristos pe noi și noi trebuie să ne iubim unii pe alții și să iubim pe alți păcătoși.

Cu cât mizeria morală este mai mare cu atât va trebui să ne păstrăm calmul și să arătăm tot mai mult dragostea lui Dumnezeu.

Păstor Samy Tuțac

SUFLETE CE PRIBEGESTI

Suflete ce pribegesti prin lume
Și de nimeni nu ești mângâiat,
Sus în Cer acolo-n veșnicie
Te așteaptă Marele-mpărat.

Ești lovit de toți cei dragi din casă
Și prietenii toți te-au uitat,
Însă Cel ce a murit pe cruce
Totdeauna lângă tine-a stat.

A rămas Isus Hristos cu tine
Și atunci când ai fost încercat,
Ca să știi că l-a păsat de tine
Să te pierzi nicicând nu te-a lăsat.

Înțelege că toate în lume
Sunt de Dumnezeu lăsate așa,
Ca să vadă cum îți e credința
Și să știe cum e starea ta.

Nu e veșnic soare pe câmpie
Și nici cerul nu-i veșnic noros,
Sunt create toate-n armonie
Prin puterea lui Isus Hristos.

Nu e mult și Domnul Isus vine
Vom lăsa aici ce-i pământesc,
Și atunci ne va lua la Sine
Sus în casa Tatălui Ceresc

Vom zbura cu toți spre veșnicie
Unde-or fi ai Domnului copii,
Te întreb acum iubite suflet
Dacă vrei și tu cu noi să vii.

***Slava tinerilor este tăria, dar podoaba
bătrânilor sunt perii albi (Pr. 20:29).***

***Cei mai „tari” credincioși din Biserica
Speranța, în vârstă de 90 de ani și peste,
împreună cu păstorul Daniel Nicolici.***

Iar aici avem 4 generații de creștini
în familia Cerbu: Fratele Iacob și
sora Emilia, Lăzărică, fiul cel mare
și nepotul, Aiden. Harul Domnului
să fie peste întreaga familie.

Sora Emilia a ieșit de curând
din spital; mulțumește
Domnului pentru ajutor.
Întotdeauna a avut un dar
pentru fiecare. Să continuăm
rugăciunile pentru deplina
vindecare.

Dialog cu Creatorul

Mihaela Mănescu

Vorbea-ntr-o zi un spic de grâu cu Creatorul său:
„De ce mă legi, Părinte-atât de strâns în snopul Tău?
Mă doare... Mai slăbește funia cu care mă-nfășori,
Că nu-i niciun pericol între spicele-surori...”

Dar Lucrătorul cel Divin mai aprig le unea.
Și fir cu fir și snop cu snop, într-una aduna.
Cuprins de gândul Său ceresc, o clipă se opri...
Privind la spicul îndrăzneț, cu dragoste-i șopti:

„De-acolo, din îndepărtări, de unde te-am cules,
Din lanu-amestecat cu măracini, Eu te-am ales...
Când te-am cuprins cu mâna Mea, toți spinii M-au străpuns...
Tu erai mic și slab... Și-n snop, cu grijă te-am ascuns.

De-ai fi căzut prin văi adânci, prin miriștea străină,
Te-ar fi răpit în zori de zi vreo pasăre haină.
Și n-ai mai fi găsit odihnă-n snopul legănat
Cu-atâta dor, cu-atâta drag, la piept de Împărat.

De-aceea strâng în jurul tău o funie de Har:
Să nu te pierzi de frații tăi pe drumul spre Grânar.
Mai e puțin... Doar câțiva snopi mai am de adunat.
Și-apoi, vei fi de legături și tu eliberat.”

Iar spicul, ascultând uimit pe Blândul Creator,
Zări în Palma Lui Preasfântă rana spinilor...
Și suspinând, strigă: „Părinte...! Cuprinde-mă mai tare!
Să nu mă lași... Să nu Te las, nici când unirea doare...!”
www.versuricrestine.ro

AMINTIRILE...

Constantin Oprănescu

Îmi amintesc de o poveste veche:

Un tată avea un fiu tare neascultător. De fiecare dată când venea acasă, fiul aducea cu el și vestea despre o nouă năpastă sau necaz pe care l-a făcut. Aproape deznădăjduit, tatăl s-a gândit la o metodă de a atrage atenția fiului său spre cele bune, și și-a zis în sine astfel: „Voi bate câte un cui în tocul ușii pentru fiecare greșală a fiului meu”.

Astfel, a început tatăl cel îndurerat să bata aproape în fiecare zi câte un cui în tocul ușii. Când tocul ușii s-a umplut de cuie, încât cu greu se mai putea găsi un locșor pentru a mai bate un nou cui, tatăl și-a chemat fiul și, arătându-i locul cu pricina, i-a zis:
- Uite, fiule, aici am bătut cate un cui, pentru fiecare greșală a ta ! Dar pentru că te iubesc, am să-ți iert toate aceste greșeli. Iată că voi scoate toate cuiele din tocul ușii.

După ce a fost scos și ultimul cui, tatăl și-a îmbrățișat fiul, bucurându-se împreună cu el. Băiatul s-a bucurat dar atingând cu degetele găurile rămase în lemn, a întrebat pe tatăl său:

- Dar cu aceste găuri ce vom face?

Tatăl i-a răspuns:

- Nimic nu mai putem face, fiule, ele vor rămâne acolo pentru totdeauna.

www.crestinortodox.ro

Într-o zi Domnul a ajuns până la noi. El a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. „Pierdut”, cine? Noi nu! Iată că noi stăm comod pe scaun, în Biserică. Stăm așa de mult, de când?... Nici măcar nu ne mai aducem aminte că, înainte de a sta pe acest scaun, eram cu totul... pierduți. Dar hai să ne îmbogățim memoria: *„...aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Cristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”* (Efeseni 2:12).

Eu îmi aduc aminte și îmi pare rău că nu am găsit scaunul acesta mai devreme. M-am pocăit la 45 de ani, împreună cu soția mea, după ce, împreună, am trecut prin toate furtunile unei vieți fără de Dumnezeu. Și acele vremuri din trecut mă urmăresc încă.

Dragi tineri care citiți această mărturie, fie că sunteți credincioși sau necredincioși, atenție la faptele voastre din tinerețe, faptele rele, regretabile. Ați învățat, sau învățați acum, că *„sângele lui Cristos ne curățește de orice păcat”*. Acesta este un mare Adevăr. Rănile se vindecă, dar cicatricile rămân. Fără să vreți veți îmbătrâni, fără să vreți veți uita multe, fără să vreți *nu veți putea uita* multe. Vă veți aduce aminte de toate păcatele, de cele mai grave păcate pe care le-ați săvârșit și vă veți cutremura, veți striga în inima voastră: „Cum am putut să fac asta, sau aceea”? Dumnezeu ne-a iertat, conștiința noastră a fost curățită – prin har am fost mântuiți. Dar amintirile?... Amintirile rămân, cicatricile nu ne mai dor, dar ne reamintesc de durerile trecute, dureri pricinuite nouă înșine și altora din jurul nostru.

Acestea nu sunt vorbe goale. Poate îți amintești că, într-o zi, mama ta a făcut prăjituri. Tu te-ai uitat în dreapta, în stânga – „nu mă vede nimeni” – și le-ai mâncat pe toate pe furie. Spui poate: „Doamne, mă pocăiesc, iartă-mă!” Eu nu vorbesc de acele prăjituri, lui Dumnezeu nu-l pasă de ele, ci de prăjiturile pe care le-ai primit, sau le-ai furat, (așa crezi tu), din fața diavolului. Să lăsăm copilăria la o parte și să gândim ca niște oameni mari.

Domnul Isus este aproape, este lângă noi și ne oferă pacea, pacea cu Dumnezeu, pacea cu cei iubiți de El, pacea cu noi înșine. Sfatul meu este: *„Cutremurați-vă și nu păcătuți”*, căci cuvântul apostolului Pavel mai răsună încă:
„Aduceți-vă aminte...” Nu ne putem ascunde de amintiri.

INVITAȚIE

Revista Speranța invită pe oricine are un cuvânt de spus, să trimită la redacție rodul talentului cu care Domnul l-a înzestrat. Așteptăm articole, întâmplări din viața Bisericii, sau personale, meditații, poezii, fotografii însoțite de un mesaj, nunți, binecuvântări, botezuri. Deasemenea, se pare că revista Speranța este singurul canal prin care lumea poate auzi ce se petrece în Australia – revista este accesibilă pe facebook și email în toată lumea. Așadar, vă rugăm să ne trimiteți tot ce este interesant și bine de știut în lume, despre evenimente petrecute în Bisericile din Australia.

Vă mulțumim și așteptăm,

Email: sperantaus@gmail.com sau prin poștă: Editor, 35 Reid Street, Brown Hill, 3350, Vic. Ph 0423659724

Redacția

NU TĂIA DIN CRUCE

Costache Ioanid

Pe-o lespede rece, din greu răsuflând,
cu umbre ciudate pe chipul său blând,
sta frânt de-oboșală bătrânul creștin
dorind să mai guste un strop de alin...

O clipă-i aleargă privirea-napoi,
cu frunzele smulse din arborii goi.
Și vede prin ceață, pe drum de căruțe
atâtea icoane din vremuri trecute...

O viață de zbucium, de mari suferințe,
și totuși de multe și dragi biruințe.
Dar crucea, o clipă lăsată acum,
adesea prea grea îi păruse pe drum.

O clipă în suflet străbat îndoieli...
„Gândește-te bine... Dar dacă te-nșeli?...
Ce-i viața? Ce-i lumea? Un larg labirint.
Urechea te-nșeală... ochii te mint...”

Să-nduri pentru lume când lumea nu vrea?
Vai, viața-i povară... și crucea-i prea grea.”
Și astfel, c-un umăr de cruce proptit,
bătrânul se lasă de somn biruit.

Și iată, în somnul de trudă și-amar,
lumini și imagini în minte-i răsăr...
El vede cum îngeri, pe-un vârf de copac,
Îl cheamă pe nume și semne îi fac.

Creștinul tresare. Se uită mirat
și-ndată pornește, sub cruce plecat.
Pe drumul de munte el urcă din nou.
Și vântu-i aduce din culmi un ecou...

Dar crucea apasă mai mult, tot mai mult.
În piept dă năvală un negru tumult:
„Prea grea mi-e povara acum la sfârșit.
Și drumul prea-ngust e și prea povărnit.

Zadarnic mă lupt, mă îndemn, mă grăbesc,
căci Cerul mereu mai departe-l zăresc”.
Se leagănă pașii, avântul e frânt.
Bătrânul creștin e căzut la pământ.

„Mi-e peste putere. Aicea rămân.”
Și zace-n țărână sârmanul bătrân.
„Ehei, măi creștine, se-aude un glas,
prea mare-i povara, prea mult ai de tras...”

la barda aceasta și taie din lemn!
Nu fi fără minte! Din milă te-ndemn...
Aceasta-i o cruce ce nu poți s-o duci,
căci ea-i cea mai lungă și grea dintre cruci!”

Creștinul ascultă îndemnul străin.
Apucă unealta ce-l scapă de chin.
Lovește în bârnă c-un braț de voinic.
Din cruce retează un pic... Înc-un pic.

O pune pe umăr... Încearcă un pas.
Lovește cu barda în ce-a mai rămas.
Din nou mai încearcă. Și-apoi, c-un fior,
șoptește: „Acuma mi-e mult mai ușor”.

Și-ndată pornește pe cale voios,
cu crucea scurtată urmând pe Hristos...
Pe drum se-ntâlnește cu cete de frați
și-i lasă în urmă sub cruce plecați.

Și astfel, degrabă, zorind pe poteci,
ajunge la poarta Cetății de veci.
Ce ziduri de iaspis, topaz și iacint!
Ce porți sclipitoare de alb măgărint!

Ce nori de stindarde! Ce scări! Ce făclii!
Armate de îngeri cu lănci aurii!
Dar, vai, de la el pân' la porți e un șanț
pe care nu-i punte, nici bârnă, nici lanț.

Și strigă bătrânul de taină pătruns.
Dar nimeni nu-l vede să-i dea un răspuns.
Și strigă bătrânul pierdut și livid.
Nu-i nimeni la poartă. Nu-i nimeni pe zid.

Deodată din vale, cu ochi sclipitori,
cu crucea pe umăr, vin frați și surori.
Ei vin cu nădejde. O vorbă nu spun,
ci repede crucea ca punte și-o pun.

Ei trec peste punte, pe poartă pătrund,
iar crucea în urmă se pierde-n afund.
Bătrânul ia crucea cu-al dorului val
și-ncearcă s-o pună și el de pe mal.

Dar crucea-i scurtată... Au toate un rost...
Ce bine-ar ajunge de-ar fi cum a fost!
Creștinii trec șanțul și intră pe porți.
Ce bine e crucea întreagă s-o porți!

Creștinul de-afară, de jale răpus,
cu greu peste șanț lemnul crucii și-a pus
și 'cearcă să treacă. Un pas... Înc-un pas...
O, cât de aproape al Domnului glas!

Un pas... încă unul... Ah, pragu-i deschis!
Dar crucea deodată... se duce-n abis...
Și cade bătrânul în golul temut...
Răspalta-i pierdută și sceptru-i căzut!

Dar iată... ce taină! El nu știe cum...
pe lespede rece, la margini de drum,
acolo, c-un umăr de cruce proptit,
creștinul acuma din somn s-a trezit.

Dormise o clipă. Și visul ciudat
un somn și-o lumină din Ceruri i-a dat.
Bătrânul se scoală și simte în piept
o flacăra nouă și-un dor înțelept.

Cu grabă, pe umeri povara luând,
privește-nainte cu chipul său blând
și crucea îi pare aripă spre zări!
Ah, crucea-i întreagă și fără scurtări!...

Acum, el va spune oricui: „Către Rai,
din crucea credinței nimic să nu tai!
Cu crucea întreagă, Isus, către noi,
veni de la Tatăl cu sânge șuvoi.

Și-acum El din lume, ne-așteaptă la fel,
cu crucea întreagă să mergem spre El...”

HELP!!!

Revista Speranța cere ajutorul persoanelor care se ocupă de „graphical design” să ajute echipa editorială prin muncă voluntară făcând „graphical design” la copertă sau fotografiile revistei. Acest rol se potrivește pentru studenții care lucrează în „graphical design” și pot să ofere ajutor echipei editoriale și care pot câștiga experiență în acest domeniu.

Pentru mai multe detalii adresați-vă editorului Costică Oprănescu, sperantaaus@gmail.com

Mi s-a pus întrebarea:

Vreau să știu dacă este corect și dacă are bază biblică purtatul crucii la gât? Este bine sau nu? Încurcă sau nu are efect? De ce lumea care o poartă crede că e ceva absolut sfânt și obligatoriu s-o ai?

Iată răspunsul meu la această întrebare:

Ce este crucea?

La Romani, crucea era o unealtă de tortură și execuție a celor condamnați la moarte care nu erau cetățeni romani, pentru că era considerată în același timp și o metodă înjositoare. Executarea prin răstignire era extrem de chinuitoare. Practica aceasta a fost aplicată de Romani și înainte de răstignirea Domnului Isus Hristos. Astfel, după răscoala lui Spartacus, toți robii participanți la răscoală care au rămas în viață au fost răstigniți de-a lungul drumului din Sicilia spre Roma.

Biblia nu menționează purtarea cruciuliței la gât

În tot Noul Testament nu am găsit nicio menționare în care s-ar fi spus că primii creștini obișnuiau să poarte cruciuliță la gât sau vreo poruncă care le-ar cere creștinilor aceasta. În același timp, Domnul Isus cere fiecărui ucenic să poarte crucea sa și a mai spus că cine nu-și ia crucea și nu-L urmează pe El, nu este vrednic de El. În același timp, nu găsim în Biblie porunci cu interdicții de a purta semnul crucii la gât. Este adevărat că unii oameni, în zelul lor, au ajuns să considere aceasta un mare păcat, dar afirmațiile și convingerile lor sunt lipsite de temei biblic.

Semnul crucii nu este talisman

Unii oameni au convingerea că dacă poartă semnul crucii la gât, sau dacă îl au în casă, sau în mașină, prezența lui îi va păzi de orice rău, de blestem și de primejdii. Este o convingere total greșită, chiar păgânească. Creștinii cred în protecția pe care o au de la Dumnezeu în toate vremurile și în toate împrejurările și nu se lasă influențați de superstiții și talismane.

Cruciulița purtată la gât ca și prilej de mărturisire a Evangheliei

Mărturisirea Evangheliei Domnului Isus Hristos se pare că a fost motivul care i-a făcut pe creștinii din vremurile mai vechi să-și facă cruciulițe și să le poarte la gât. În lumea musulmană, unde creștinii sunt supuși persecuțiilor, cei ce poartă semnul crucii la gât, arată prin aceasta celor din jur că sunt creștini și că sunt gata să mărturisească lumii despre Hristos, dar și să sufere. În contextul nostru, unde toți oamenii se consideră creștini, indiferent de felul cum își trăiesc viețile, se pare că nimeni nu mai bagă în seamă când cineva poartă la gât o cruciuliță și nu face legătură cu trăirea spirituală.

Cruciulița purtată la gât nu este bijuterie sau obiect de lux

Acesta este un alt fel cum unii oameni folosesc cruciulițele de la gât. Nu ai avut vreodată prilejul să vezi pe unii tineri sau bărbați aroganți, care își pun la gât câte un lăntișor, sau mai drept vorbind lanț de aur și atârână de el o cruce ca cea a preotului sau și mai mare? Eu am avut de multe ori prilejul să văd aceasta și nu este un lucru bun, ba chiar respingător. Poate după ce s-au întâlnit cu astfel de oameni, preoții musulmani îi conving pe oamenii din țările Arabe și cele din Asia Centrală că creștinismul este religia care tolerează beția, fumatul, drogurile și tot felul de imoralități.

Să vă mai spun o comparație. Eu sunt deținătorul centurii negre 5 *dan* la TaeKwonDo. Cu fiecare *dan* (grad), sau centură, am primit și o insignă pe care sunt încurajat să o port totdeauna, dar nu o fac decât cu anumite ocazii speciale legate de TaeKwonDo. Insigna aceasta este mărturia despre rezultatele realizate timp de peste 20 de ani de antrenamente. Ce ai crede despre cineva care ar purta această insignă fără să aibă în spate acele antrenamente, realizări, cunoștințe și deprinderi? Dar, cred că îți dai seama și de faptul că insigna mea nu adaugă și nu scade nimic de la măsura în care cunosc și stăpânesc arta TaeKwonDo.

Am să pun și eu o întrebare:

Porți cruciuliță la gât? Este această cruciuliță o dovadă a credinței sincere din inima ta, sau nu are nicio semnificație pentru tine?

Una dintre lucrările care ne-au marcat puternic în Madagascar a fost aceea de a lucra cu sate din triburile așezate în locuri foarte izolate, în jungla din regiunea Manakara: Bara, Antemoro, Betsileo, Antaifasy, sau Antambahoaka. Ca și religie, malgașii sunt animiști. Ei se închină la spiritele strămoșilor, la dumnezei locali, la diferite duhuri demonice. Vrăjitoria, tehnicile woodoo și incantațiile aduc multă durere și blestem peste unii dintre ei, iar vracii dețin puterea în triburi alături de regii locali.

Ca să obțină ploi, recolte bogate, bunăstare peste sate și familiile lor, aduc sacrificii de animale, în fiecare an, iar în cazuri disperate jertfesc chiar oameni. O vacă, simbolul prosperității, este sacrificată, iar sângele curs îl toarnă pe altarul de piatră al satului, închinându-l unui dumnezeu. Pot aduce și alte sacrificii, cum ar fi porcii sau găinile. Vracii cheamă spiritele să primească sacrificiul prin incantații și jocuri, iar capul animalului îl fixează în stâlpul care îl reprezintă pe dumnezeul căruia i-au adus închinare.

Oamenii locuiesc în enclave pierdute în junglă. La acești oameni se ajunge foarte greu, pentru că sunt izolați în sate din junglă sau savană, iar drumuri practic nu există. Se poate ajunge la ei pe cărări greu accesibile, călătorind zile în șir, cu pericole din partea bandiților.

Cu ajutorul Organizației Helimission, partenerul nostru în Madagascar, care are două elicoptere aici, și susținuți de echipele românești care ne-au vizitat din SUA, Franța și România, (care au plătit costul combustibilului), am reușit să zburăm de 4 ori în ultimii 2 ani de zile în 16 sate, cu sute de oameni și copii fiecare, și să le vestim Evanghelia Salvării în Isus Hristos.

În Manakara, la Școala Biblică prin Extensie, parteneri de-ai noștri pregătesc evangheliști care să intre în aceste zone și să se stabilească în zonele tribale, pentru a planta Biserici.

Cu ajutorul dumneavoastră, în parteneriat cu APME, DYM și Misiunea Genesis, susținem pentru o perioadă limitată de un an 20 de evangheliști cu câte 10 Euro pe lună fiecare, o sumă mică pentru efortul și sacrificiile pe care ei le fac acolo, pentru viața pe care și-o pun în pericol în satele tribale. Au fost cazuri în care evangheliștii au fost omorâți acolo.

Susținerea Financiară este un subiect mai sensibil. Mulți dintre oamenii din jurul nostru au impresia că noi avem un sponsor, că există o organizație care ne plătește. Dar, nu este așa. Noi ne-am pus la dispoziția lui Dumnezeu în ce privește toate aceste proiecte pe care le dezvoltăm în Madagascar. Dar tot a NOASTRĂ este responsabilitatea să strângem fondurile pentru a locui și sluji acolo, pe câmpul de misiune.

<http://misiunemadagascar.ro/>

Donații pot fi trimise la: Fundația APME CIF 18699557 B-dul Muncii, Nr. 18B (Unimet). 400461, Cluj-Napoca, Jud. Cluj. RAiffeisen Bank. Conturi: RO50 RZBR 0000 0600 0793 3608 RPN; RO59 RZBR 0000 0600 0793 3640 USD; RO33 RZBR 0000 0600 0793 3623EUR Specificația – Pentru Familia Saitis

Vas gol sau sfărâmat?

Lidia Crișan Perth WA

Fiecare dintre noi suntem un vas. David, împăratul după inima lui Dumnezeu, spune: „... am ajuns un vas sfărâmat” (Psalm 31:12).

Este bine să fii un vas sfărâmat sau un vas întreg? Când David a făcut afirmația de mai sus, ne descrie și starea de spirit a unui vas sfărâmat: era urmărit de vrăjmașii lui, era în strâmtorare, în confuzie, îngrijorat pentru sine și oamenii lui, sleit de puteri din pricina nelegiurii lui (Psalm 31:10). Ajunsesse de ocară și de groază pentru vecinii și prietenii lui, „uitat și părăsit de inimi ca un mort”.

Dacă ar fi să punem viața noastră lângă cea a lui David, s-ar putea să aflăm că și noi suntem niște vase sfărâmate. Deosebirea constă în aceea că David era conștient de faptul acesta, pe când noi nu suntem, ori nu suntem totdeauna. Am ajuns noi părăsiți de prieteni, de cei mai de aproape? Ești uitat de cei pe care i-ai ajutat așa de mult, sau de cei cu care te aveai bine cândva, cu care te bucurai cândva? Simți că ești un om mort? Eu, da, mă simt. Doamne, câți oameni au trecut prin viața mea! Pe câți i-am vizitat la închisoare și acum nu mă mai cunosc. Pe câți i-am adus în casa mea și la masa mea. (Nu vreau să mă plâng, ci doar să dovedesc că și eu am fost uitată de multe inimi ca un mort).

În Psalmul 88, fiii lui Core completează descrierea făcută de David și ei ne spun: „Sunt în rîndul celor ce se pogoară în groapă. Sunt ca un om care nu mai are putere” (Psalm 88:4). Un vas sfărâmat este omul care se vede fără nicio putere, se vede inutil, se vede părăsit de toți. Dar fiii lui Core continuă și spun: „Stau întins printre cei morți”. Și aceasta este realitatea cu care ne confruntăm în fiecare zi. Noi, cei ce suntem în atelierul lui Dumnezeu, suntem dați morții în fiecare zi și trăim în mijlocul unor oameni morți în păcate și fărădelegi.

Dar frumusețea zdrobirii vasului se va vedea în ziua când putem afirma cu convingere că niciun Dumnezeu nu este ca Domnul nostru. „Dumnezeu este înfricoșat în adunarea cea mare a sfinților și de temut pentru toți cei ce stau în jurul Lui” (Psalm 89:6,7)

Pentru vasul cel sfărâmat, reverența și uimirea pe care o datorează lui Dumnezeu este reînnoită. El este convins că Domnul este drept și credincios în tot ce face, pentru că „dreptatea și judecata sunt temelie scaunului Său de judecată” (v. 14).

Când am renunțat să ne mai bazăm pe puterea noastră, când vedem că puterea pe care o aveam, ca să facem așa de multe lucruri, nu mai este, atunci ne ancorăm de puterea Domnului.

El ne ridică (reînvie) puterea noastră ca să ne fălim (să ne putem lăuda) cu Dumnezeul nostru.

Unii o pot numi ironie, dar cei ce iubesc pe Domnul dau crezare cuvintelor Domnului atunci când ne spune prin apostolul Pavel: „Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari” (1 Corint. 1:27b).

Dumnezeu ne poate face vase folositoare în mâna Sa atunci când ne abandonăm în totalitate viața în mâna Sa, când ne lăsăm cochilia firii să fie crăpată pentru ca lumina Sa să pătrundă înăuntru. Atunci când lumina Sa pătrunde în noi, prin acele crăpături se vede Cel ce este înăuntrul nostru. Dar în același timp se vede și disponibilitatea noastră de a ne lăsa spărți. Asta înseamnă să primim tot ce mâna Sa bună ne trimite, fără murmur și fără cârteli.

Ești tu un vas sfărâmat? Ești tu în procesul sfărâmării? Eu sunt și mulțumesc Domnului. Nimic nu este la bătrânețe din ceea ce am sperat; vise sparte, așteptări sparte, și totuși nădăjduiesc. În multe din meditațiile și eseurile pe care le-am scris de-a lungul anilor am scris despre moartea noastră împreună cu Hristos. Pentru mine a fost o piatră de hotar în viața mea de credință când am înțeles cu adevărat adevărul acesta. Și procesul morții continuă până vom fi atrași de aici de pe pământ în lumina și prezența Sa minunată. Dar revelația cu privire la moartea noastră împreună cu Domnul se completează cu fiecare experiență pe care o avem.

Nici unul din noi nu este perfect. Singur Domnul Isus a fost făcut desăvârșit pentru veșnicie.

Va urma

Binecuvântare la Perth

Pe data de 3 Iulie, tânăra familie Matt și Lisa Negrulj au adus la binecuvântare pe micuțul Elijah Emanuel, la Biserica Baptistă din Perth. Felicitări și binecuvântări întregii familii.

Binecuvântare la Maranata

Pe data de 26 Iunie 2016, în Biserica Maranata, familia Matei și Tabita Mikulovic au adus-o pe fetița lor Rebecca pentru ca să primească binecuvântarea de la Domnul. Fr. păstor Teofil Ciortuz a fost invitatul nostru pentru vestirea Cuvântului și fr. păstor Cornel Ghiță a oficiat actul binecuvântării. Pentru părinți, în general, cel mai minunat lucru este să-și vadă copiii credincioși, iubind Biserica și iubindu-L pe Domnul. Doamne binecuvântează-i pe toți copiii noștri!

Adrian Buzgău

BOTEZ LA
BISERICA
BAPTISTĂ
DALLAS –
MELBOURNE
10 IULIE 2016

Construcția Bisericii Dallas este la stadiul de finisare, așa că păstorul Corin Izvenariu a trebuit să apeleze din nou la bunăvoința păstorului Keith de la Biserica Baptistă din Reservoir. Aici, la data de 10 Iulie, am fost martorii unui nou miracol. Două persoane din Samoa, soră și frate, au întors spatele unei credințe false și s-au încredințat Domnului Isus. Ei au primit botezul, mărturisindu-și credința în fața Bisericii și înaintea Cerului.

Luisa a mulțumit păstorului Corin Izvenariu, care a ajutat-o să descopere Adevărul. A mulțumit Bisericii și a mărturisit că lacrimile ei de tristețe s-au schimbat în lacrimi de fericire. Tânărul Josef, foarte sfios, a răspuns „Da!”, la întrebarea păstorului: „Crezi că Isus Cristos este fiul lui Dumnezeu?”. Fie ca Domnul să-i însoțească în drumurile lor, așa cum a promis: „Iată că Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor” (Matei 28:20).

Speranța

„Duceți-vă, plantați sămânța Evangheliei în toată lumea!”

TRENUL SPERANȚEI – Împreună

CONSTANTIN OPRĂNESCU

Fratele Octavian mi-a zis:

- În săptămâna asta, înainte de botez, o să fii foarte încercat. Diavolul o să facă tot ce știe ca să te împiedice să faci legământ cu Domnul Isus. Așa am pățit și eu.

- Ce să fac?

- Nu știu. Domnul o să te învețe și o să te apere. O să-ți dau hainele cu care am fost botezat eu.

- Am haine.

- Nu sunt bune, îmbracă-le pe ale mele.

- Bine, frate, le îmbrac.

Octavian a fost un marinar care nu a crezut în Dumnezeu, și a cerut un semn ca să creadă. Odată, când a fost foarte bolnav, s-a rugat iar: „Doamne, dacă existi, dă-mi un semn”. După un timp a simțit mâna Domnului mângâindu-l pe rana ce o avea. S-a uitat în jur și nu era nimeni cu el în cameră, și o mână nevăzută continua să-i aline durerea. Acesta a fost semnul de la Dumnezeu, care l-a dus la pocăință. Mi-a spus din nou:

- O să fie o săptămână grea, ferește-te de satan.

Așa că săptămâna asta din urmă am petrecut-o mai toată pe lângă păstor. Într-o seară stăteam de vorbă, îl ascultam cum vorbea despre Isus Domnul, și m-am simțit deodată ușor, tare ușor pe scaunul pe care stăteam. Și o căldură și o dragoste mi-au cuprins inima... Duhul Sfânt al lui Dumnezeu era peste noi, îmi modela viața, îmi alcătuia o inimă nouă. Simțeam cum lacrimile mi se usucă pe pleoape, ca suflă de

o adiere caldă, și, una după alta, așa mi-am petrecut zilele, așteptând botezul.

Și ziua mult așteptată a venit. Am plecat de acasă bucuroși. Am pus în mașină hainele de schimb, l-am luat pe Gogu, și ne-am grăbit spre Biserică. Era 30 aprilie, 1995, ora 9 dimineață. Eram puțin emoționat, puțin grăbit și nerăbdător. Oare ce se întâmplă cu noi? De azi înainte începem un capitol nou în viața noastră. Totul este nou. Am început o viață nouă, într-un loc nou, cu o nouă profesie, o nouă casă, prieteni noi, preocupări noi, haine noi, cărți noi, mâncare și băutură nouă, vorbire nouă. Totul este nou-nouț, oare de unde atâta noutate?... Cu câțva timp în urmă, îmi aduc aminte, m-am rugat Domnului să-mi ia viața. Și el m-a ascultat, mi-a luat viața cea veche și mi-a dat una nouă, neîncepută, pe care urma să o trăiesc... Într-o dimineață, nu cu mult în urmă, am auzit-o pe soția suferințelor mele rugându-se Domnului: „Doamne, ia-mi viața că nu mai vreau să trăiesc”. Iar Domnul i-a luat-o și i-a dat una nouă. I-a pus pe față un zâmbet mare cât o lună plină. Mare este puterea Ta, Doamne Dumnezeule!

Acum mergeam bucuroși spre Biserică. Prin atâtea locuri am umblat noi împreună în 25 de ani, atât de multe am făcut noi împreună. Dar simt, totuși, că ceea ce facem acum este cea mai mare aventură a noastră de până acum. Ne aventurăm în lumea lui Dumnezeu, și avem un copilaș pe care-l ducem cu

noi, în această aventură sfântă. Nu-mi vine să cred... acum trăim evenimentul, mergem cu grăbire spre Dumnezeu care ne așteaptă cu brațele deschise, pe toți trei. Mare este puterea Ta Doamne, Dumnezeule!...

Foarte mulți au venit la Biserică. Mulțime mare, și Biserica Penticostală era acolo. Mi se părea că toți se uită la mine și la Aneta. Cred, de altfel, că asta și făceau. Și ca să fim priviți și mai bine, ne-au așezat pe două scaune mai jos puțin de amvon. M-am simțit foarte stânjenit la început, dar mi-am adus aminte de vorbele Domnului: „Cine se va rușina de Mine în fața oamenilor, și Eu Mă voi rușina de el în fața Tatălui Meu care este în ceruri”. De ce să-mi fie rușine? De cine? Toți, sau aproape toți, au trecut prin această situație.

Cânta un frate penticostal, frumoasă cântare, caldă și legănătoare. Îmi plăcea melodia, nu înțelegeam cuvintele cu toate că el cânta în românește. Îmi plăcea vocea lui, și melodia, nu mă interesau cuvintele. Totul plutea ușor împrejur, parcă adia un vânt răcoritor. Doamne, ce pace aveam în suflet, ce odihnă... Parcă-L auzeam pe Domnul: „Veniți la Mine, voi cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă”. Doamne, ce odihnă era peste mine... Am vrut să-i prind mâna soției mele, să-i transmit acea odihnă, am vrut s-o iau de mână, dar n-am mișcat un deget. Doar i-am privit mâinile. Mâinile ei erau foarte albe. Se odihneau în poală pe rochia de

mireasă albă, albă de tot. Era atâta odihnă în acele mâini palide și moi uitate pe albeața rochiei de mireasă, atâta odihnă... Unde și când am mai văzut eu aceste mâini palide, transparente? Este atâta pace, atâta odihnă... poate adorm...

Dar cum să dorm? Nici vorbă de somn. Stăteam lungit în pat, îmbrăcat cu zdrențe cazone, haine purtate de boschetari și de frontieriști la închisoarea Aiud. Era frig, cu toate că eram mai bine de două sute de deținuți în dormitorul lung din secția a 5-a. Eram amorțit, tremuram ușor, așteptam dimineața. Era în luna decembrie, tare frig, mai ales noaptea. Ziua mai ieșea un pic soarele, dacă ieșea, și mai înmuia gerul. Stăteam în pat, cu pătura ușoară acoperit până peste cap și suflam ca să mai încălzesc puțin aerul pe care-l respiram. Încercam să mă gândesc la soția mea, aflată și ea în acel loc blestemat. Ne despărțeau, probabil, câteva ziduri, câteva coridoare. Era pe la miez de noapte. Ușa s-a deschis, am auzit pași de bocanci apropiindu-se. O mână mi-a tras pătura de pe mine și milițianul mi-a spus cu voce înceată:

- Mișcă-te la vorbitor. M-am ridicat în grabă și mi-am încălțat bocancii. Am pornit

înaintea milițianului. Eram înghețat și speriat. Ce vorbitor să fie ăsta, la miezul nopții? Unde mă duce ăsta? Nu cumva vrea să-mi facă de petrecanie? Îmi clănțneau dinții în gură de frig... de frică... Cine să mai știe... Am traversat curtea închisorii îndreptându-ne spre clădirea principală. Gerul mi-a tăiat răsuflarea pentru un moment, apoi am început să tremur. O transpirație rece mi-a încăins fruntea. Unde mă duce ăsta? Ce vorbitor este ăsta, la miezul nopții?

Și totuși, am intrat în sala de vorbitor. M-a lăsat să aștept lângă grilajul care despărțea încăperea în două. Iar în cealaltă parte au adus-o pe Aneta, soția suferințelor mele. Era lumină multă în încăperea și am putut s-o văd bine cum a pășit încet, șovăitor, spre grilajul care ne despărțea. Am rămas blocat. Eram în fața femeii pe care o iubeam de-o veșnicie, care îmi aparținea ca soție, și totuși, un grilaj de fiare ne despărțea. Cine să pună aceste bariere între suflete? Cu ce drept, cu ce putere? Cum am ajuns aici? Oare vom sfârși aici? Această femeie m-a urmat de copilă oriunde am dus-o, până și aici, la pușcărie... Doamne, ce-am făcut? Am pus mâna la frunte, simțeam că mă clatin. Ea a făcut un pas înainte

și și-a trecut degetele printre zăbrele. Atunci i-am văzut mâinile albe, parcă transparente, cu degetele tremurătoare. Aș fi vrut să ating aceste degete, dar n-am avut putere.

- Spune ceva, mi-a șoptit ea.

- Cum s-a întâmplat că ne-au permis acest vorbitor?

- Sunt în greva foamei de 10 zile pentru asta, mi-a răspuns ea încet, parcă de departe.

- De ce ai făcut asta?

- Ca să te văd, mi-era dor de tine...

I-am privit mâinile cu degetele incredibil de albe, petrecute prin plasa ce ne despărțea. Aș fi vrut să le ating, dar nu aveam putere, sau... nu mă simțeam vrednic s-o fac...

Apoi au încetat toate cântecele și s-a făcut liniște. Păstorul a coborât în bazinul plin cu apă. Ne-a făcut semn să intrăm și noi. Eram acolo, în apă, împreună cu soția speranțelor mele, și mai era acolo Isus Domnul, și el era cu noi.

Păstorul mi-a pus o întrebare venită de undeva, de departe:

- Crezi că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu?

- Da! Cred!

- Pe baza mărturiei tale, și la porunca lui Dumnezeu, te botez în numele Tatălui, și al Fiului, și al Duhului Sfânt. Amin!

~~SFÂRȘIT~~

ÎNCEPUT

Afaceri... matrimoniale!

Morris îi spune fiului său: „Vreau să te căsătorești cu o fată pe care o aleg eu”.

Fiul răspunde: „Îmi pare rău, dar îmi voi alege singur mireasa”.

Morris: „Bine, cum vrei, dar mă gândisem la fiica lui Bill Gates”.

Fiul: „Ok atunci, răspunsul meu este *Da*”.

Morris se duce apoi la Bill Gates și-i spune:

„Am găsit un soț pentru fiica ta”.

Bill Gates: „Fiica mea este prea tânără pentru a se căsători”.

Morris: „Păcat. Tânărul este vicepreședinte la *World Bank*”.

Bill Gates: „Ok atunci, răspunsul meu este *Da*”.

În final, Morris se duce la președintele *World Bank* și-i spune:

„Cunosc un tânăr pe care-l recomand ca vicepreședinte al băncii”.

Președintele: „Dar sunt deja mai mulți vicepreședinți decât este necesar”.

Morris: „Da, dar acest tânăr este ginerele lui Bill Gates”.

Președintele: „Ok, atunci, răspunsul meu este *Da*”.

Astfel au evreii succes în afaceri.

DACĂ POTI...

„Dacă poți să-ți începi ziua fără o ceașcă de cafea, să te bucuri de viață și să nu iei în seamă durerile sau oboseala, să te abții de la văicăreli și să nu-i obosești pe cei din jur cu problemele tale, să mănânci în fiecare zi aceeași mâncare și să fii recunoscător pentru asta, să-l înțelegeți pe omul drag chiar și atunci când el n-are timp pentru tine, să nu iei în seamă învinuirile omului iubit atunci când lucrurile nu merg chiar cum ai fi vrut tu, să-ți păstrezi calmul atunci când ești criticat, să te porți la fel cu un prieten bogat ca și cu unul sărac, să te descurci fără minciună sau înșelătorie, să-ți controlezi stresul fără doctorii, să te relaxezi fără băutură, să adormi fără tablete, să spui sincer că n-ai idei preconcepute față de culoarea pielii cuiva, convingerile religioase, orientarea sexuală sau politică, asta înseamnă că ai atins nivelul de dezvoltare al câinelui tău”.

Sir Winston Churchill

De la Mariana Cuză

VREAU SĂ AM CEVA DE LA VIAȚĂ!

La marele evanghelist englez C. H. Spurgeon a venit într-o zi, după o predică, un tânăr care i-a spus: „Domnule predicator, aveți dreptate, și eu trebuie să găsesc pe Omul de pe Golgota și să devin un copil al lui Dumnezeu. O să mă pocăiesc într-o zi!”

„Într-o zi?”, întreabă Spurgeon.

„Da, altădată, mai târziu.”

„Mai târziu? De ce nu astăzi?”

Atunci tânărul, puțin jenat, explică: „Aș vrea să devin fericit, și de aceea o să mă întorc odată la Isus, dar înainte mai vreau să am ceva de la viață.”

Spurgeon a început să râdă și a zis: „Tinere, ești foarte modest. Să am ceva de la viață, ar fi prea puțin pentru mine. Eu nu vreau ceva de la viață, ci eu vreau viața.

În Biblia mea stă scris «Isus a spus: Eu am venit, ca să aibă viață, și s-o aibă din belșug».

Ști și tu ce vrei?”

Vecina mea, Profesoara

Nimeni nu este flămând pe strada mea. Toți au mașini în curte și în stradă. Au câini „eleganți”, copii manierați. Totuși... Noi, la biserică, primim o donație, o ofertă de pâine, de două ori pe lună, de la *Baker Delight*, care este poate cea mai bună pâine din lume. Vin și o primesc oamenii cei mai săraci din oraș, dar totuși mai prisosește. Și eu duc pâinea aceasta vecinilor mei. Unii sunt foarte mulțumitori, cei cu copii mai mulți. Și mai stăm de vorbă.

Am intrat în curte la o familie tânără, cu pâinile într-o mână și umbrela în cealaltă. Ploua. Au două fetițe mici, în clasele primare. El este grafician, ea, Sarah, este profesoară. Am văzut-o prin fereastră când m-am apropiat de casă, era aplecată peste masa de lucru. Probabil corecta lucrările elevilor ei. M-a văzut prin geam și a venit să-mi deschidă ușa.

M-am tras sub streșină, ploua. Când mi-a deschis ușa am văzut că era tristă, îngrijorată, cu lacrimi în ochi. Am uitat de pâinile pe care le aveam în mână și am întrebat-o de ce este tristă. Ea a vrut să-mi spună, dar lacrimile au oprit-o. M-am rugat Domnului să-i dea liniștea de care avea atâta nevoie. „Ce ai Sarah, ce te frământă?” Ea a răspuns: „Este serviciul meu... Nu mai pot suporta, cred că trebuie să renunț la catedră, nu mai pot să fiu profesoară...” Atunci a început să-mi spună necazul ei:

„Directorul școlii se luptă să introducă în școală, noua lege *Safe School*. El recomandă folosirea orelor de educație fizică din anul al 7-lea de studii (12-13 ani), pentru a învăța copiii despre atracția dintre persoanele de același sex și despre diversitatea sexuală. Vor să introducă în mintea copiilor că familia tradițională este ceva depășit, degenerat și că homosexualitatea este un mod normal de viață”.

„Mr. Con, eu va trebui să le învăț pe fetițele mele că, dacă vor, pot să se considere băieți... Eu sunt profesoara lor... Sunt disperată, vreau să renunț la serviciu, vreau să renunț la tot... Ce să fac?!”

Am tras-o sub umbrelă, ploua... Doamne, învață-ne căile Tale și povățuiește-ne în Adevărul Tău, Tu ești speranța noastră...

Mr. Con

De ce permite Dumnezeu atâta suferință?

Cred că Dumnezeu este foarte întristat de toate aceasta, la fel ca și noi, dar noi de ani de zile îi spunem să iasă din școlile noastre, din guvernul și din viețile noastre. Și, fiind El un adevărat gentleman, cred că pur și simplu S-a dat, calm, la o parte. Cum putem noi să cerem binecuvântarea și protecția Sa, dacă îi cerem să ne lase în pace?

Cineva a spus că mai bine nu am citi Biblia în școli (Biblia care spune să nu ucizi, să nu furi și să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși), iar noi am spus „Bine.”

Apoi industria de filme a spus: „Hai să facem show-uri TV și filme care să promoveze îndepărtarea de Dumnezeu, violența și sexul ilicit, să înregistrăm melodii care să încurajeze violurile, drogurile, crimele, sinuciderea și temele satanice”. Iar noi am spus „Bine, nu este decât *entertainment*”, așa că totul a mers înainte.

Acum ne întrebăm de ce copiii noștri nu au conștiință, de ce nu disting binele de rău, de ce îi ucid pe străini, pe colegii de clasă sau pe ei înșiși. Probabil că dacă ne-am gândi mai mult, ne-am da seama de ce.

Cred că totul se reduce la: „Ceea ce vei semăna, aceea vei și culege”. Noi îi spunem lui Dumnezeu: „Dragă Doamne, de ce nu ai salvat-o pe acea fetiță ucisă în clasă?”, iar Dumnezeu răspunde: „Dragul meu, Eu am fost alungat din școli, nu puteam fi acolo”. E ciudat cum oamenii îl disprețuiesc pe Dumnezeu, și apoi se întreabă de ce viața merge tot mai prost. E ciudat cum credem tot ceea ce scriu ziarele, dar ne îndoim de ceea ce spune Biblia.

Anne Graham (Rezumat)

Fiți sfinți...

În data de 17 iulie 2016, tinerii Primei Biserici Baptiste Romane din Australia, conduși de fr. Daniel Cerbu și împreună cu pastorul Teofil Ciortuz, au avut un program de glorificare și înălțare a Domnului în Biserica Baptistă Harul, prin cântările minunate aduse spre slava Domnului. Cuvântul adus de fr. pastor Teofil Ciortuz din 1 Petru 1:13-19 ne-a îndemnat să fim sfinți căci EL este Sfânt, lansând peste întreaga Biserică o întrebare: „Ce fel de oameni trebuie să fim noi în aceste vremuri pe care le trăim?”

Dorim ca Dumnezeu să binecuvânteze tinerii pentru bucuria care ne-au făcut-o. Ei sunt viitorul Bisericii. Părtășia a continuat și după serviciul divin la o... Pizza. Domnul să fie lăudat în toate.

Nelu Albu

CÂNTAȚI DOMNULUI, CĂCI A FĂCUT LUCRURI STRĂLUCITE: SĂ FIE CUNOSCUȚE ÎN TOT PĂMÂNTUL!

Tânărul Eduard Rusu, de la Prima Biserică Baptistă Română din Australia, a împărtășit motivele de mulțumire pe care fiecare din noi trebuie să le avem în fața unui Dumnezeu așa de mare. „Lăudați pe Domnul că este bun, căci în veac ține îndurarea Lui” (Psalm 106:1) – a fost îndemnul lui către Biserică.

„Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Cristos” (Efeseni 5:20). – Această mulțumire trebuie să aibă o aplicație generală în viețile noastre, fiind mulțumitori în toate situațiile. Recunoscând că uneori este greu, tânărul Eduard s-a adresat Bisericii citând din Filipeni 4:6: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri”. Dumnezeu să binecuvânteze tineretul Bisericii, să scoată lucrători la secerișul Lui!

Iacob Cerbu

Let be, let go, let God

Fratele Ted Holmes este membru de onoare al Bisericii Baptiste Speranța. La invitația Fratelui John Hanciu, a vizitat Biserica aducând un mesaj încurajator și plin de înțelepciune: **Trăiește și umblă cu Dumnezeu!** Dumnealui a descris Biblia ca pe un mesaj *nespus de atractiv*. Acest mesaj ne descoperă o promisiune pe care doar Dumnezeu o poate face: iertarea păcatelor prin jertfa Domnului Isus Cristos. Fratele Ted a venit cu o declarație și cu o întrebare în fața Bisericii: „Dumnezeu a scris o Carte, O citiți voi?” A amintit de revenirea Domnului Isus citând Daniel 7:13. „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului”... Dacă a fost o zi a începutului va fi și o zi din urmă, trebuie să fim pregătiți pentru acea zi – să trăim, să umblăm cu Domnul.

Fratele Ted are 95 de ani. În 1935 a fost în Comitetul Olimpic Australian, l-a sprijinit pe păstorul Petru Dugulescu și a vizitat România. A scris trei volume de versuri pentru slava lui Dumnezeu. Am fost bucuroși de prezența dumnealui în mijlocul nostru.

ÎNSEMĂNĂRI ÎN TIMP

Constantin Oprănescu

Joi 12 Decembrie 1997

Doamne, ai milă de noi. Noi nădăjduim în Tine. Fii ajutorul nostru în fiecare dimineață și izbăvirea noastră la vreme de nevoie”.

Aneta a găsit doi *beack packeri*, un italian și o englezoaică și pentru că nu aveau unde să doarmă i-a adus acasă. El este un tânăr italian de vreo 25 de ani, iar ea, un pic mai sărită de vârstă, să aibă la 35. Au o poveste de dragoste frumoasă. S-au întâlnit la Londra. El hoinar, ea profesoară de colegiu. S-au îndrăgostit și au plecat în lume. Au ajuns la Perth și aici au terminat banii. În câteva zile trebuia să le intre ceva bani în accont, dar până atunci au pus ochii pe Aneta care tocmai închidea restaurantul unde lucra, în Cotesloe. El, de acolo: „Senora, parla italiana?” Aneta după ce și-a aruncat ochii pe ei: „V-o fi foame, hai la mama, să vă dau ceva să mâncați...” Apoi i-a adus acasă, inimă miloasă.

Seara am fost invitați la un profesor de la Colegiul Biblic, unde Aneta gătea două zile pe săptămână. I-am luat și pe musafiri ca să nu mergem cu mâna goală. A fost numai lume bună, profesori, studenți, păstori. July, englezoaica, s-a simțit foarte bine, era îmbrăcată foarte frumos, vorbea cu profesorii și se plimba prin curtea care era un adevărat parc.

De acolo am mers la sora Maria să-l luăm pe Gogu și ne-am întors acasă. Am stat puțin în grădină cu Mauro, tânărul italian. I-am vorbit despre Dumnezeu, despre Domnul Isus, despre mântuirea prin credință. El m-a ascultat atent apoi mi-a mărturisit că nu are nicio educație religioasă, este ateu. M-a învidiat că eu am așa o viață creștină. Când i-am împărtășit câte ceva din viața mea dinainte de a-L cunoaște pe Domnul, a devenit foarte interesat. Ceva mai târziu a plâns de neputința lui. L-am învățat cum să se roage. Stăteam în același loc unde, cu nici doi ani mai înainte, sora Maria m-a învățat pe mine ce este rugăciunea. I-am spus că acum, în seara aceasta, Dumnezeu a început educația lui religioasă.

Doamne, ai milă de noi toți. Noi nădăjduim în Tine!

Mărti 16 Decembrie 1997

„În vremea aceea a venit Isus din Nazaretul Galileei și a fost botezat de Ioan în Iordan”.

Oare să așteptăm un botez?! De câtva timp ne vizitează acasă o familie de frați penticostali. Ne vorbesc de botezul cu Duhul Sfânt, de semne și minuni, de vorbire în limbi necunoscute... Doamne, vorbește-mi Tu pe înțelesul minții mele.

Mauro și July pleacă mâine mai departe în călătoriile lor. Au primit banii așteptați. Ne-au făcut cadou un sfeșnic frumos cu șapte brațe și șapte lumânări, o imitație a Sfeșnicului de aur din Cortul Întâlnirii. Este înalt cât mine. Aneta a aprins lumânările de la capătul brațelor. Și Gogu s-a bucurat de lumina lor. Mauro ne-a dat \$150. Nu am vrut să primim banii, dar au insistat și i-am primit cu mulțumire, ca din partea Ta, Doamne, că taxiul s-a stricat și cine știe când e gata.

Am avut o zi plăcută cu acești oaspeți. Spre seară i-am invitat să vadă biserica noastră. Așa că pe la 9:30 am intrat în curtea bisericii. Le-a plăcut arhitectura veche, au făcut fotografii apoi am îngenunchiat cu toții și ne-am rugat. Fiecare pe limba lui, fiecare pentru nevoile lui, fiecare cu lacrimile lui. Eu și Mauro mai într-un colț, Mauro și-a acoperit fața cu palmele. Aneta împreună cu July au îngenunchiat chiar sub candelabru strălucitor a cărui lumină se revărsa peste umerii lor.

Am plecat din Casa Domnului și pe drum, în mașină, Mauro a spus:

„Eu am vizitat multe Biserici, dar... ca turist, nu m-am gândit că trebuie să mă rog... am făcut fotografii. Dar în seara asta s-a întâmplat ceva... nu știu ce... Oare chiar să existe Dumnezeu?”

Ajunși acasă le-am vorbit mult, le-am citit din Biblie, ne-am rugat... July a rămas tăcută, gânditoare, cu ochii la Mauro, Romeo al ei. Parcă nimic altceva nu are în minte și în inimă. Mauro, târziu ne-a spus: „S-ar putea să aveți dreptate, poate că este Dumnezeu... pe undeva... Dar eu sunt departe, eu sunt turist...”

Bocșa 2016 – Concert Evanghelistic Speranța

Ca să transmită celor prezenți un mesaj din partea lui Dumnezeu, Gabi Zăgrean a citit un singur verset din Scriptură, versetul 10 din Isaia 54, care de altfel este și motto-ul acestui turneu evanghelistic: „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine.” Oare de ce rămâne Dumnezeu la noi? Oare suntem noi așa de buni, corecți și cinstiți, încât Dumnezeu să nu își poată muta dragostea de la noi? Dacă doar ne-ar trece prin cap că merităm dragostea Sa, fiindcă suntem așa de sfinți, atunci... ne mințim singuri. Cuvintele păstorului au căzut ca un verdict dur peste mulțimea de oameni care îl asculta cu atenție, dar păstorul și-a argumentat afirmația citându-l pe evanghelistul Ioan: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi.”

Și totuși, de ce nu se mută Dumnezeu de la noi? Pentru că suntem creștini de peste 2000 de ani... ar putea răspunde cei mai mulți. Acesta să fie motivul? Îi poate plăcea lui Dumnezeu direcția în care se îndreaptă România și întreaga omenire? Nicidecum, a adăugat păstorul. Cum să-l fie pe plac o societate românească a cărei mentalitate pro-avort ucide în jur de 300 de copii zilnic? Cum să-l fie pe plac unui Dumnezeu sfânt o societate așa-zisă creștină în care infidelitatea, violența în familie și dependența de alcool a făcut ca rata divorțurilor să crească alarmant? Cum să îi fie pe plac toată infraționalitatea care a dus la supraaglomerarea închisorilor din țară? Cum să-l fie pe plac lui Dumnezeu toată minciuna și corupția din politica românească?

Și totuși... de ce ne iubește Dumnezeu? De ce suntem atât de importanți în ochii Lui încât să ne declare o dragoste atât de nemărginită? Pentru că avem preț și valoare în ochii Lui, a fost răspunsul pastorului. Singurul motiv pentru care Dumnezeu nu se mută de la noi este unul singur, simplu și foarte clar: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

www.speranta.ro

Comunicatul Uniunii Baptiste din România

cu privire la cazul Barbu – Racolța
Președinte, păstor Viorel Iuga

Uniunea Bisericilor Creștine Baptiste din România se alătură tuturor celor care s-au solidarizat cu românii Florin Barbu și Claudia Racolța, ai căror copii minori, Diana și Andy, au fost încredințați prin decizia instanței unui cuplu britanic homosexual.

Respectând principiile divine enunțate în Biblie, Bisericile baptiste cred DOAR în familia formată prin unirea benevolă în legământul pe viață al unui bărbat și a unei femei. Familia este locul lăsat de Dumnezeu în care să se nască, să crească și să fie educați copiii. Considerând că instanța judecătorească din Anglia a încălcat principiile biblice și drepturile copiilor, solicităm statului român să își protejeze cetățenii, intervenind pentru reanalizarea cazului amintit și facilitarea întoarcerii copiilor minori acasă.

În același timp, cerem tuturor membrilor Bisericilor baptiste din țară și din străinătate să strige către Dumnezeu pentru salvarea acestor copii și a tuturor celorlalți care se află în situații similare. La fel ca mulți alții și copiii separați în mod „legal”, dar abuziv, au dreptul de a crește împreună cu părinții lor naturali.

Dumnezeu să binecuvânteze fiecare familie cu o cunoaștere temeinică a Adevărului. El să dăruiască tuturor părinților puterea și înțelepciunea necesare pentru a-și crește copiii în dragoste și în Adevăr.

Trei milioane de semnături
pentru modificarea Constituției: „bărbat” și „femeie”
în loc de „soți” la definiția căsătoriei

Președintele comitetului de inițiativă constituțională al Coaliției pentru Familie, Mihai Gheorghiu, a spus în cadrul evenimentului că inițiativa aceasta este unică în țara noastră.

„Asistăm la o premieră istorică, națională și europeană. Trei milioane de cetățeni români, într-un enorm efort de solidaritate, au semnat proiectul de lege pentru revizuirea Constituției României, mai precis articolul 48 alineatul 1, care vizează definirea căsătoriei ca uniune între bărbat și femeie. Încercăm, astfel să înlocuim textul actual din Constituție, care spune că această căsătorie reprezintă uniunea dintre soți”, a spus el.

<http://www.ziare.com/>

Drumul spre culmi

Richard Wumbrand

“Dumnezeu a vorbit în vechime în multe chipuri.”
(Evrei 1:1)

Budiștii din Japonia au o legendă care povestește că, în urmă cu patru veșnicii, un rege pe numele de Amida ajunsese la perfecțiunea unui Buddha, dar refuza să intre în binemeritata Nirvana, până când nu vor fi intrat și toate celelalte ființe. Ei cred că oamenii care, în mod normal, nu ar putea ajunge la starea de Buddha din cauza multelor lor păcate, își vor atinge totuși ținta prin meritele acestui sacrificiu, dacă repetă formula sacră Namu Amida Buddha Butsu (Eu cred pe deplin în Amida Buddha).

În multe popoare există idealuri exprimate în astfel de legende, dar Dumnezeu Bibliei a făcut ca speranța păcătoșilor să devină realitate în Isus. Chiar numele Isus (în evreiește *Ieșua*), înseamnă „salvare”. Biblia ne asigură în mod repetat că oricine cheamă Numele Lui va fi mântuit. Dumnezeu știe că noi suntem născuți în păcat și zămisliți în fărădelege, că nu ne putem salva prin eforturile noastre proprii. Jertfa adusă de Hristos pe Golgota îi salvează pe păcătoși dacă ei îl cheamă, căci strigătul inimii lor este inspirat de dragostea Lui. Nu aștepta un răspuns imediat ce-L chemi. Strigătul tău este deja răspunsul Lui.

Un concert nu implică două obiecte diferite - pian și pianist - ci mai degrabă un eveniment unic: pianistul la pian. Tot așa, în actul credinței nu sunt două părți, păcătosul care cheamă și Dumnezeu, căruia îi este milă. Mila Lui te-a făcut pe tine să chemi. Este semnul primirii tale. Crede aceasta și vei trăi.

Roagă-te și pentru budiști, pentru ca și ei să poată cunoaște singurul Nume în care este mântuire.

Invitație

Revista Speranța are nevoie de o persoană care să ajute cu o pagină a copiilor.

Așteptăm răspuns la: sperantaaus@gmail.com

Pentru copii mari și mici

Polițistul

Buna ziua, copii! Sunt fericită că și astăzi pot să fiu cu voi, să vă povestesc o frumoasă mărturie.

O tânără misionară se întorcea acasă din câmpul ei de misiune, cântând de fericire. Ora era destul de târzie. La un colț de stradă, undeva în apropiere de blocul în care aceasta locuia, a fost apucată brusc de către un individ corpolent, moment în care tânăra a rămas înmărmurită și speriată. Nu a putut decât să rostească disperată, scurta rugăciune: „Doamne, salvează-mă!” După câteva secunde, în fața lor, a apărut un Polițist. Agresorul se schimbaseră la față, a devenit palid și nu mai putea să rostească niciun cuvânt. Polițistul a întrebat-o pe tânără dacă se simte bine, a musturat pe răufăcător și s-a oferit să înalțe o rugăciune pentru cei doi.

Plină de curaj de această dată, tânăra noastră i-a întins individului, un pliant creștin. După un moment, acesta a rupt-o la fugă, iar fata, când a vrut să-i mulțumească Polițistului, întorcându-se, a văzut că acesta dispăruse. Valuri de fiori au trecut-o pe tânăra fată văzând acest lucru. Mută de uimire a ajuns acasă unde a sunat la Poliție, pentru a cere detalii despre cel care a ajutat-o. Ce răspuns credeți că a primit? Nimic altceva decât că, nu a existat niciun polițist de teren în acea noapte, decât câteva patrule de polițiști pe motocicletă, pe străzile principale ale orașului.

Acum de ce credeți voi copii, că eu am scris cuvântul Polițist cu „P” mare?

Într-adevăr, pentru că se referă la bunul nostru Dumnezeu. El l-a trimis pe îngerul Său, pentru a o păzi pe tânăra misionară. Aceasta a căzut pe genunchi, cu sufletul inundat de fericire, pentru a-l mulțumi Tatălui ceresc pentru ocrotirea Sa.

Această întâmplare miraculoasă îmi amintește de versetul: „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie.” Psalmul 34:7.

Ce Dumnezeu minunat, avem! Fie ca El să fie lângă noi, tot mereu!

Vă îmbrățișez cu drag!

Sora Aneta.

Sursa: <http://azscreinul.ro>

Cu haina iubirii

Nicolae Moldoveanu

Cu haina iubirii s-acopăr
Pe cel dezgolit de ispită
Și greu să nu-l judec în cugetul meu
Rostind o sentință grăbită.

Nici piatra osândeii, cea rece și grea
În mână s-o am ridicată,
Ci dragostea sfântă cu focul din ea
Să facă deplin judecată.

Iar sabia sfântă-a dreptății de sus
Nici când să n-o scot cu grăbire,
Ci pururi să-nvăț de la Domnul Isus
Dreptatea născută-n iubire.

Cu plugul iubirii să scot ne-ncetat
Păcatul cu-a lui rădăcină.
În dragoste sufletul este curat,
Prin ea se păstrează-n lumină.

În răni de păcate să torn nesfârșit
Balsamul iubirii divine,
Căci dragostea-i semnul că Domnul slăvit
Născutu-m-a nou dintru Sine.

Să-mi fii Tu Alfa și Omega vieții

Nicolae Moldoveanu

Să-mi fii Tu Alfa și Omega vieții,
Isuse, totdeauna pe Pământ,
Luceafărul frumos al dimineții
să-mi fie-al Tău dumnezeiesc Cuvânt!

Prin Tine vreau să-ncep orice lucrare
și tot prin Tine vreau ca s-o sfârșesc,
cum raza-și are obârșia-n Soare
așa din Tine viața să-mi trăiesc.

Pecetea Duhului s-o am în mine,
în tot ce simt, gândesc și spun și fac.
Bobocii-mpărăției care vine
în inimă să-i vezi cum se desfac.

Să-mi fii Tu Alfa și Omega-n toate
și-n toate fă-mă sfânt și roditor,
căci doar prin Tine sufletul meu poate
păși spre fericitul Viitor!

Ridică-te române

Teodor Groza

Ridică-te române, să lupți pentru dreptate,
Ridică-te Ioane, Maria, Gheorghe, frate,
Cu adevărul scris, ce-n veci va dăinui,
Pe care nici chiar moartea nu-l poate birui.

Ridică-te creștine, ce-ai fost răscumpărat
Din crunta ta robie, cu sângele vărsat,
De Fiul ce pe cruce, a stat și-a pătimit,
Să poți să fii om liber, curat și mântuit.

Ridică-te scump frate, ce spui că ești creștin,
Respinge cupa lumii, cu-oțet și cu venin,
Stai ferm pe calea strâmtă, cu drag, cu demnitate,
În ziua judecății să-ți țină Domnul parte.

Ridică-te acum, când valuri de păcate,
Învățăture păgâne lovesc pe mulți de moarte,
„Când binele e rău” și „răul este bine”,
În lumea lepădată de orișice rușine.

Vă ridicați familii sfințite la altar,
Căci lupta când e sfântă nu este în zadar,
Cu armele luminii, Cuvântul, rugăciunea,
Credința în Hristos ce biruiește lumea.

Vă ridicați părinți care aveți copii,
Să apărați de „șarpe” aceste daruri vii,
De oameni apostatați ce-ar vrea să-i stăpânească,
Cu drepturi la păcat pe veci să-i nimicească.

Vă ridicați creștini la post și rugăciune,
Domnul Atotputernic să facă o minune,
Familii dezbinat să fie întregite,
În pace și-n Hristos de-a pururi fericite.

Vă ridicați Biserici să luminați în noapte,
Să apărați credința, luptați în unitate,
Să știe „Babilonul” căzut, rădăcitor,
Că noi suntem o turmă și-avem toți un Păstor.

Vă ridicați prieteni ce-aflați adevărul,
Vă alipiți de Tatăl, nu de nimitorul,
E ziua mântuirii, acum, vă cercetați,
Primiți-L pe Hristos, doar lui vă închinați.

Prăjitură cu nucă și cafea

Ingrediente

Pentru blat:

300 g albuș (~8 albușuri)
150 g zahăr
200 g nucă prăjită și măcinată
1 lingură zahăr vanilat
1/2 linguriță praf de copt
2 linguri făină

Pentru cremă:

200 g unt
100 g zahăr
2 linguri cacao neagră
1 lingură cafea solubilă

Mod de preparare

Blaturi:

Albușurile se bat spumă tare cu un praf de sare. Se adăugă zahărul și zahărul vanilat și se mixează până obținem o spumă densă și lucioasă.

Separat, amestecăm făina cu praful de copt și nucă măcinată. Încorporăm amestecul în bezea și amestecăm ușor cu o spatulă, cu mișcări de jos în sus.

Compoziția se toarnă în tava mare de la aragaz, tapetată cu hârtie de copt, și se dă la cuptor la foc mediu pentru cca 20 de minute.

Când este gata, se pune pe un grătar și se lasă la răcit, cu tot cu hârtia de copt.

Crema:

Se topește untul parțial, să mai rămână bucăți netopite. Se mixează până se răcește și se leagă din nou, obținând o cremă fină și pufoasă. Se adaugă zahărul și se mixează în continuare până când acesta se topește. Adăugăm cacao și cafeaua solubilă și omogenizăm.

Desprindem ușor hârtia de copt de pe blatul răcit, se taie în 3 fâșii, vom obține astfel o prăjitură lungă și îngustă.

Împărțim crema în 3 și o repartizăm pe cele 3 foi.

Dăm prăjitura la rece până se întărește crema, apoi se porționează după dorință.

Pentru decor, se pot presăra deasupra ceva nuci tocate.

Poftă bună

LUPTA NU S-A TERMINAT

Reunită în 15 iunie 2016, după ce autoritățile norvegiene i-au redat familiei pe toți cei cinci copii, familia Bodnariu a părăsit Norvegia, plecând în vacanță.

Potrivit unei înregistrări video, postate luni pe pagina de Facebook „Norway Return the Children to Bodnariu Family”, Marius și Ruth Bodnariu au ajuns alături de cei cinci copii și în România, în Biserica Filadelfia din București, acolo unde fratele lui Marius, Daniel Bodnariu, este pastor.

„Ei sunt cei pentru care ne-am rugat și Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre”, a spus Daniel Bodnariu în prezentarea fratelui său.

Marius Bodnariu, care și-a stăpânit cu greu lacrimile a spus: „Mulțumim că ne-ați primit și v-ați rugat pentru noi. Vă mulțumim că ne-ați susținut și v-ați pus încrederea în Domnul. Lupta încă nu s-a terminat, dar suntem deplin încredințați că Dumnezeu va duce la bun sfârșit ce a început. Ne bucurăm că ni s-a făcut parte de harul Său”, a continuat Marius Bodnariu.

Alături de Daniel Bodnariu, Marius, Ruth și copiii familiei au cântat: „Nu știi de ce sunt ispite adesea”. „Cu cântarea asta îi puneam pe copii la culcare și tot prin cântarea asta, Domnul Isus ne-a ajutat să luăm legătura cu ei”, a mai spus Marius Bodnariu.

MINUNAT E DOMNUL ȘI VREDNIC DE TOATĂ LAUDA...
Împreună cu Marius, Ruth și cei cinci fantastici... Doamne, cât am
așteptat clipa asta!!!
Păstor Samy Tuțac

Colegiul de consilieri spirituali:

Cornel Ghiță	– Biserica Maranata
Dorel Brândaș	– Biserica Harul
Daniel Cârpean	– Biserica Harul
Daniel P. Nicolici	– Biserica Speranța
Gelu Bondor	– Biserica Adelaide
Ioan Bușan	– Biserica Perth
Marin Cucuian	– Biserica Maranata
Teofil Ciortuz	– Prima Biserică Română

Pentru detalii, corespondenții:

Adrian Buzgău	Biserica Maranata	– 0433766376
Andrei Marcu	Biserica Speranța	– 0423940981
Emil Crăiță-Mândră	Prima Biserică Baptistă	– 0402681036
Iacob Cerbu	Prima Biserică Baptistă	– 0425295401
Nelu Albu	Biserica Harul	– 0449590887
Viorel Sabou	Biserica Adelaide	– 08 83878393

Echipa editorială:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă, Aneta Oprănescu, Email: sperantaaus@gmail.com
Consultant tehnic, expediere Email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

Costul unui abonament pe un an este de \$40.00 +
cheltuieli de transport (unde este cazul).

Commonwealth Bank. Hope Brochure/Speranta
BSB: 063610 Account : 10624398

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic;
ph. 0423659724